

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Niende Afdeling)

30. april 2014*

»Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2005/36/EF — artikel 21 og 49 — anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer — adgang til arkitekt erhvervet — dispensation fra krav om en praktisk uddannelse«

I sag C-365/13,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Conseil d'État (Belgien) ved afgørelse af 20. juni 2013, indgæet til Domstolen den 1. juli 2013, i sagen:

Ordre des architectes

mod

État belge,

har

DOMSTOLEN (Niende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Safjan, og dommerne J. Malenovský og K. Jürimäe (refererende dommer),

generaladvokat: M. Szpunar

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Ordre des architectes ved avocat J. van Ypersele
- den belgiske regering ved M. Jacobs og L. Van den Broeck, som befuldmægtigede
- den estiske regering ved N. Grünberg, som befuldmægtiget
- den spanske regering ved M. García-Valdecasas Dorrego, som befuldmægtiget
- den franske regering ved D. Colas og F. Gloaguen, som befuldmægtigede
- Europa-Kommissionen ved J. Hottiaux og H. Støvlbæk, som befuldmægtigede,

* Processprog: fransk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 21 og 49 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer (EUT L 255, s. 22, og berigtigelse i EUT 2008 L 93, s. 28), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 279/2009 af 6. april 2009 (EUT L 93, s. 11, herefter »direktiv 2005/36«).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Ordre des architectes og État belge vedrørende den i belgisk ret fastsatte dispensation for kravet om en praktisk uddannelse for så vidt angår statsborgere fra andre medlemsstater end Kongeriget Belgien.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Direktiv 2005/36 ophævede Rådets direktiv 85/384/EØF af 10. juni 1985 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser inden for arkitekturområdet, herunder om foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser (EFT L 223, s. 15).
- 4 19. betragtning til direktiv 2005/36 har følgende ordlyd:

»Den frie bevægelighed og den gensidige anerkendelse af uddannelsesbeviser for [...] arkitekter bør være baseret på det grundlæggende princip om automatisk anerkendelse af uddannelsesbeviser, hvor minimumsuddannelseskravene er harmoniseret. [...] Denne ordning bør suppleres af en række erhvervede rettigheder, som de uddannede erhvervsudøvere nyder godt af på visse betingelser.«
- 5 Direktivets artikel 1 med overskriften »Formål« fastsætter:

»I dette direktiv fastsættes de regler, hvorefter en medlemsstat, der på sit område kræver bestemte erhvervsmæssige kvalifikationer for adgang til eller udøvelse af et lovreguleret erhverv (i det følgende benævnt »værtsmedlemsstaten«), anerkender de erhvervsmæssige kvalifikationer, der er opnået i en eller flere andre medlemsstater (i det følgende benævnt »hjemlandet«), og som giver indehaveren af de pågældende kvalifikationer ret til dér at udøve det samme erhverv, med henblik på adgang til og udøvelse af det pågældende erhverv.«
- 6 Direktivets artikel 4, stk. 1, bestemmer:

»Værtsmedlemsstatens anerkendelse af de erhvervsmæssige kvalifikationer giver den begunstigede adgang til i denne medlemsstat at optage det erhverv, som han er kvalificeret til i hjemlandet, og til at udøve det på samme vilkår som landets egne statsborgere.«

- 7 Direktivets artikel 21 med overskriften »Princippet om automatisk anerkendelse« fastsætter følgende i stk. 1 og 5:

»1. Medlemsstaterne anerkender de uddannelsesbeviser for [...] arkitekter, jf. [bilag V, punkt 5.7.1], som er i overensstemmelse med de mindstekrav til uddannelse, der er omhandlet i [artikel 46], ved at give dem samme retsvirkning på deres område som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af disse former for erhvervsmæssig virksomhed.

Uddannelsesbeviserne skal være udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder og i givet fald være ledsaget af det tilhørende certifikat, jf. [bilag V, punkt 5.7.1].

Bestemmelserne i første og andet afsnit berører ikke de [bl.a. i artikel 49] omhandlede erhvervede rettigheder.

[...]

5. De i bilag V, punkt 5.7.1, anførte uddannelsesbeviser for arkitekter, der anerkendes automatisk i henhold til stk. 1, vedrører en uddannelse, der er påbegyndt tidligst i løbet af det i nævnte bilag anførte akademiske referenceår.«

- 8 Artikel 46 i direktiv 2005/36, der har overskriften »Arkitektuddannelsen«, bestemmer følgende i stk. 1:

»Arkitektuddannelsen omfatter i alt mindst enten fire års studier på heltidsbasis eller seks års studier, hvoraf mindst tre på heltidsbasis, ved et universitet eller en tilsvarende læreanstalt. Uddannelsen skal være afsluttet med eksamen på universitetsniveau.

Uddannelsen, der skal være på universitetsniveau, og som hovedsagelig vedrører arkitektur, skal i lige grad tage hensyn til de teoretiske og praktiske sider ved arkitektuddannelsen og sikre erhvervelse af følgende kundskaber og færdigheder:

[...]«

- 9 Direktivets artikel 49 med overskriften »Arkitekters særlige erhvervede rettigheder« fastsætter:

»1. Medlemsstaterne anerkender de i bilag VI anførte uddannelsesbeviser for arkitekter, som er udstedt af de øvrige medlemsstater for en uddannelse, der er påbegyndt senest i løbet af det i nævnte bilag anførte akademiske referenceår, selv om de ikke opfylder mindstekravene i artikel 46, ved at give dem samme retsvirkning på deres område som de uddannelsesbeviser for arkitekter, de selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed som arkitekt.

[...]

2. Med forbehold af stk. 1 anerkender medlemsstaterne certifikater udstedt til medlemsstaternes statsborgere af de medlemsstater, der havde bestemmelser for adgang til og udøvelse af virksomhed som arkitekt [...], og giver dem samme virkning på deres område som de uddannelsesbeviser, medlemsstaterne selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af virksomhed som arkitekt [...]

[...]

De i første afsnit omhandlede certifikater bekræfter, at indehaveren har fået tilladelse til at benytte titlen arkitekt [...] og rent faktisk inden for disse bestemmelsers rammer har udøvet den pågældende virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år inden for de fem år, der går forud for certifikatets udstedelse.«

Belgisk ret

- 10 Artikel 1 i loi du 20 février 1939 sur la protection du titre et de la profession d'architecte (lov af 20.2.1939 om beskyttelse af titlen arkitekt og arkitekterhvervet) (*Moniteur belge* af 25.3.1939, s. 1942), som ændret ved lov af 21. november 2008 om gennemførelse af direktiv 2005/36/EF og 2006/100/EF og om ændring af loi du 20 février 1939 sur la protection du titre et de la profession d'architecte og af loi du 26 juin 1963 créant un Ordre des Architectes (lov af 26.6.1963 om oprettelse af en arkitektforening) (*Moniteur belge* af 11.2.2009, s. 11596, herefter »lov af 20. februar 1939«), fastsætter:

»§ 1. Titlen arkitekt kan kun benyttes [...] af personer, som er i besiddelse af et eksamensbevis, der attesterer, at vedkommende har bestået de eksamener, som er nødvendige for at erhverve dette eksamensbevis.

§ 2. Med forbehold af §§ 1 og 4 samt denne lovs artikel 7 og 12 kan belgiere og statsborgere i Det Europæiske Fællesskabs øvrige medlemsstater eller en anden stat, der er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde [af 2. maj 1992 (EFT 1994 L 1, s. 3, herefter »EØS-aftalen«)], benytte titlen arkitekt i Belgien, såfremt de er i besiddelse af et af de eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, der er nævnt i bilag 1, b, til nærværende lov, som ændret ved de ajourføringer, der er blevet offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* i overensstemmelse med artikel 21, stk. 7, andet afsnit, i [direktiv 2005/36]. Disse ajourføringer offentliggøres i deres helhed i form af formelle udtalelser i *Moniteur belge*.

§ 2/1. Den belgiske stat anerkender de i bilag 2, a, anførte uddannelsesbeviser for arkitekter, som er udstedt af de øvrige medlemsstater for en uddannelse, der er påbegyndt senest i løbet af det i nævnte bilag anførte akademiske referenceår, selv om de ikke opfylder mindstekravene i bilag 1, a. Den belgiske stat giver dem samme retsvirkning på sit område som de uddannelsesbeviser for arkitekter, den selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed som arkitekt.

[...]

§ 2/2. Med forbehold af § 2/1 anerkendes de certifikater udstedt til medlemsstaternes statsborgere af de medlemsstater, der havde bestemmelser om adgang til og udøvelse af virksomhed som arkitekt på nedenstående datoer:

[...]

De i første afsnit omhandlede certifikater bekræfter, at indehaveren har fået tilladelse til at benytte titlen arkitekt senest på denne dato og rent faktisk inden for disse bestemmelsers rammer har udøvet den pågældende virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år inden for de fem år, der går forud for certifikatets udstedelse.

[...]«

- 11 Artikel 50, stk. 1, i loi du 26 juin 1963 créant un Ordre des architectes (*Moniteur belge* af 5.7.1963, s. 6945), som ændret ved loi du 22 décembre 2009 adaptant certaines législations à la directive 2006/123/CE du Parlement européen et du Conseil relative aux services dans le marché intérieur (lov af 22.12.2009 om omskrivning af visse love og administrative forskrifter med henblik på indarbejdning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked) (*Moniteur belge* af 29.12.2009, s. 82151, herefter »lov af 26. juni 1963«), bestemmer:

»Ingen kan anmode om opførelse på en af Arkitektforeningens lister uden at have fuldført en toårig praktisk uddannelse hos en person, der har været opført på listen i mindst ti år.«

12 Artikel 52, litra a), i lov af 26. juni 1963 har følgende ordlyd:

»Arkitektforeningens bestyrelser kan give en fuldstændig eller delvis dispensation fra kravet om en praktisk uddannelse på de af kongen fastsatte betingelser til:

a) statsborgere i Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs medlemsstater eller [i] en anden stat, der er part i [EØS-aftalen], som i udlandet har udført arbejde, der vurderes at svare til en praktisk uddannelse.«

13 Artikel 1 i arrêté royal du 23 mars 2011 relatif à la dispense du stage d'architecte (kongelig anordning af 23.3.2011 vedrørende dispensation fra kravet om en praktisk uddannelse for arkitekter) (*Moniteur belge* af 11.4.2011, s. 23207, herefter »den kongelige anordning af 23. marts 2011«) fastsætter:

»Arkitektforeningens bestyrelser giver dispensation fra det krav om en praktisk uddannelse, der er fastsat i artikel 50 i lov af 26. juni 1963 om oprettelse af en arkitektforening, til statsborgere i Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs medlemsstater eller en anden stat, der er part i [EØS-aftalen], som er i besiddelse af et af de eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, der er nævnt i artikel 1, § 2/2, og bilag I, b, og 2, a og b, til lov af 20. februar 1939 om beskyttelse af titlen arkitekt og arkitekterhvervet.

Stk. 1 finder ikke anvendelse på eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, som er udstedt af et belgisk organ, der er nævnt i bilag I, b, og 2, a, til nævnte lov af 20. februar 1939.«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

14 Anmodningen om præjudiciel afgørelse har baggrund i det af Ordre des architectes ved stævning af 25. maj 2011 anlagte søgsmål ved Conseil d'État med påstand om annullation af den kongelige anordning af 23. marts 2011.

15 Til støtte for søgsmålet har Ordre des architectes gjort gældende, at artikel 50 og artikel 52, litra a), i lov af 26. juni 1963 er blevet tilsidesat. Nævnte kongelige bekendtgørelse fastsætter således en dispensation fra kravet om en praktisk uddannelse for enhver statsborger i en stat, der er part i EØS-aftalen, eller i en anden medlemsstat end Kongeriget Belgien, som er i besiddelse af et af de eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, der er nævnt i artikel 1, § 2/2, og i bilag I, b, og 2, a og b, til lov af 20. februar 1939. Bekendtgørelsen underlægger imidlertid ikke denne dispensation overholdelsen af de betingelser, som gør det muligt at sikre, at denne statsborger i udlandet har udført arbejde, der vurderes at svare til en praktisk uddannelse. Den kongelige bekendtgørelse fastsætter således en mekanisme med generel dispensation for kravet om en praktisk uddannelse på grundlag af opregnede kvalifikationer, uden at denne dispensationsadgang er betinget af, om hjemlandet giver indehaveren af disse kvalifikationer adgang til arkitekterhvervet. Desuden er bilag V og VI til direktiv 2005/36 ikke blevet korrekt gennemført i belgisk ret, dvs. i bilag I, b, og 2, a, til lov af 20. februar 1939. Dette medfører, at indehavere af arkitektskabsbeviset, som ikke er i besiddelse af det supplerende certifikat, der giver dem ret til at få adgang til arkitekterhvervet i deres hjemland, kan få adgang hertil i Belgien, uden at Ordre des architectes kan undergive dem et krav om en praktisk uddannelse, idet den kongelige bekendtgørelse af 23. marts 2011 fastsætter en dispensation herfor.

16 Den forelæggende ret har i denne forbindelse præciseret, at henvisningen i den kongelige bekendtgørelse af 23. marts 2011 til de kvalifikationsbeviser, som er opregnet i bilag I, b, og 2, a, i lov af 20. februar 1939, ikke sikrer, at der foreligger en erhvervs erfaring af en vis minimal varighed, for så vidt som der i disse bilag opregnes uddannelsesbeviser uden nogen betingelse om, at de skal være ledsaget af et certifikat, som dokumenterer en faktisk udøvelse af arkitektvirksomhed. Den forelæggende ret udleder heraf, at det ikke følger af denne kongelige bekendtgørelse, at de heraf omfattede indehavere

af kvalifikationsbeviser kun kan få dispensation fra kravet om en praktisk uddannelse, hvis de er erhvervsudøvere, der fuldt ud er kvalificerede. Efter den forelæggende rets opfattelse følger det heraf, at den kongelige bekendtgørelse tilsidesætter artikel 52, stk. 1, i lov af 26. juni 1963, hvorefter denne dispensation kun kan gives til de pågældende statsborgere, som i udlandet har udført arbejde, der vurderes at svare til den praktiske uddannelse, hvilket den blotte besiddelse af et kvalifikationsbevis ikke er tilstrækkeligt til at godtgøre. Det bør imidlertid undersøges, om artikel 52, stk. 1, i lov af 26. juni 1963 er forenelig med artikel 21, stk. 1, og artikel 49 i direktiv 2005/36.

- 17 På denne baggrund har Conseil d'État besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 21 og 49 i [direktiv 2005/36], hvorefter medlemsstaterne er forpligtet til at anerkende de deri omhandlede uddannelsesbeviser ved at give dem samme retsvirkning på deres område som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed fortolkes således, at de forbyder, at en medlemsstat fastsætter krav om, at en indehaver af et uddannelsesbevis for arkitekter, der er i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 46, eller af et bevis, der er omhandlet i [direktivets] artikel 49, stk. 1, for at kunne blive opført på Arkitektforeningens liste desuden skal opfylde betingelser om en praktisk uddannelse eller erfaring svarende til dem, der kræves for indehavere af uddannelsesbeviser for arkitekter, der er udstedt på dens område efter opnåelsen af disse?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 18 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 21 og 49 i direktiv 2005/36, i den affattelse, som finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, skal fortolkes således, at de er til hinder for, at værtsmedlemsstaten kræver af indehaveren af en i hjemlandet opnået erhvervsmæssig kvalifikation, at denne gennemfører en praktisk uddannelse eller godtgør at have erhvervsmæssig erfaring svarende hertil, for at få tilladelse til at udøve arkitekterhvervet.
- 19 Det bemærkes, at direktivet foreskriver gensidig anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer for så vidt angår adgangen til et vist antal lovregulerede erhverv. Hovedformålet med den gensidige anerkendelse er, således som det fremgår af direktivets artikel 1 og artikel 4, stk. 1, at give indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation, der giver vedkommende adgang til et lovreguleret erhverv i sit hjemland, ret til i værtsmedlemsstaten at optage det erhverv, som den pågældende er kvalificeret til i hjemlandet, og til dér at udøve det på samme vilkår som værtsmedlemsstatens egne statsborgere.
- 20 Hvad bl.a. angår arkitekterhvervet fastsætter direktivet, således som det fremgår af 19. betragtning hertil, en på harmoniseringen af minimumsuddannelseskravene baseret ordning for automatisk anerkendelse af uddannelsesbeviser.
- 21 Det fremgår af retspraksis vedrørende direktiv 85/384, der er blevet ophævet ved direktiv 2005/36, at en sådan ordning for automatisk anerkendelse af uddannelsesbeviser er til hinder for, at værtsmedlemsstaten gør anerkendelsen af de erhvervstitler, der opfylder de i EU-retten fastsatte kvalifikationsbetingelser, betinget af opfyldelsen af supplerende krav (jf. i denne retning domme Kommissionen mod Portugal, C-43/06, EU:C:2007:300, præmis 27 og 28, og Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia m.fl., C-111/12, EU:C:2013:100, præmis 43 og 44).
- 22 Denne betragtning gælder også for så vidt angår direktiv 2005/36. I denne henseende bemærkes for det første, at direktivets ordlyd er utvetydig. Hvad således angår adgangen til arkitekterhvervet fastsætter direktivets artikel 21, stk. 1, første afsnit, at medlemsstaterne anerkender de i punkt 5.7.1 i bilag V til direktivet omhandlede uddannelsesbeviser for arkitekter ved for så vidt angår adgangen til arkitekterhvervet at give dem samme retsvirkning som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder. I

medfør af artikel 21, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2005/36 skal disse beviser være udstedt af de kompetente myndigheder og i givet fald være ledsaget af supplerende certifikater. Punkt 5.7.1 i bilag V til direktivet opregner for hver medlemsstat uddannelsesbeviserne, de organer, der er bemyndigede til at udstede disse, og de supplerende certifikater, som gør det muligt at opnå adgang til arkitekterhvervet. Nævnte uddannelsesbeviser og certifikater er i overensstemmelse med de mindstekrav til arkitektuddannelsen, der er omhandlet i direktivets artikel 46.

- 23 Artikel 21, stk. 1, i direktiv 2005/36 suppleres af direktivets artikel 49. Det fremgår af artikel 49, stk. 1, i direktiv 2005/36, at medlemsstaterne anerkender de i bilag VI til direktivet anførte uddannelsesbeviser, som er udstedt efter afslutningen af en uddannelse, der er påbegyndt senest i løbet af det i bilaget anførte akademiske referenceår, selv om disse beviser ikke opfylder mindstekravene i samme direktivets artikel 46. For så vidt angår adgang til arkitekterhvervet er medlemsstaterne forpligtet til at give de nævnte uddannelsesbeviser samme retsvirkning som dem, de selv udsteder.
- 24 Det følger heraf, at den ordning for automatisk anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, der for så vidt angår arkitekterhvervet er fastsat i artikel 21, 46 og 49 i direktiv 2005/36, ikke indrømmer medlemsstaterne nogen skønsmargen. Når en statsborger i en medlemsstat således er indehaver af et af de uddannelsesbeviser og supplerende certifikater, der er opregnet i punkt 5.7.1 i bilag V eller VI til direktivet, skal vedkommende kunne udøve arkitekterhvervet i en anden medlemsstat, uden at sidstnævnte kan kræve af den pågældende, at denne opnår eller beviser at have opnået supplerende erhvervsmæssige kvalifikationer.
- 25 For det andet er udelukkelsen af ethvert supplerende krav, jf. denne doms præmis 21, så meget desto mere nødvendig hvad angår nævnte direktiv, eftersom direktivet styrker den automatiske karakter af anerkendelsen af uddannelsesbeviser for så vidt angår arkitekterhvervet i forhold til direktiv 85/384. Sidstnævnte direktiv fastsatte således i artikel 23, stk. 1, en mulighed for, at en medlemsstat kunne underkaste indehavere af uddannelsesbeviser, der var udstedt i en anden medlemsstat, krav om supplerende praktisk erfaring, selv om disse beviser var omfattet af den gensidige anerkendelse. Direktiv 2005/36 har fjernet denne mulighed uden i princippet at ændre bestemmelserne om gensidig anerkendelse, hvilke bestemmelser netop var genstand for den retspraksis, der er omhandlet i denne doms præmis 21.
- 26 Det bemærkes imidlertid, at selv om de principper, som regulerer den i direktiv 2005/36 fastsatte ordning for automatisk gensidig anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer for arkitekter, er omhandlet i direktivets artikel 21, 46 og 49, hviler gennemførelsen af denne ordning, således som det fremgår af denne doms præmis 22 og 23, på indholdet af bilag V og VI til nævnte direktiv. For at den i direktiv 2005/36 fastsatte ordning for automatisk gensidig anerkendelse kan fungere tilfredsstillende, er det derfor en forudsætning, at medlemsstaterne ikke alene har gennemført direktivets artikel 21, 46 og 49 korrekt, men også bilag V og VI til nævnte direktiv.
- 27 Henset til ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 21 og 49 i direktiv 2005/36 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at værtsmedlemsstaten kræver af indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation, der er opnået i hjemlandet, og som er omhandlet i punkt 5.7.1 i bilag V til direktivet eller i bilag VI hertil, at denne gennemfører en praktisk uddannelse eller godtgør at have erhvervsmæssig erfaring svarende hertil, for at få tilladelse til at udøve arkitekterhvervet.

Sagens omkostninger

- 28 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Niende Afdeling) for ret:

Artikel 21 og 49 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 279/2009 af 6. april 2009, skal fortolkes således, at de er til hinder for, at værtsmedlemsstaten kræver af indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation, der er opnået i hjemlandet, og som er omhandlet i punkt 5.7.1 i bilag V til direktivet eller i bilag VI hertil, at denne gennemfører en praktisk uddannelse eller godtgør at have erhvervsmæssig erfaring svarende hertil, for at få tilladelse til at udøve arkitekt erhvervet.

Underskrifter